

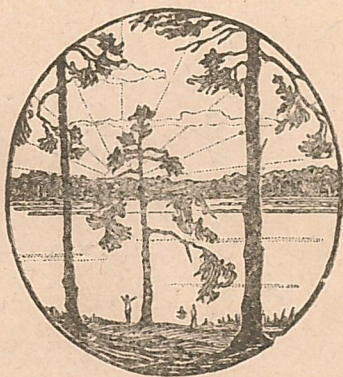
та. Ние мислѣхме, че арабитѣ ще ни освободятъ, — нали сме свои . . . Но тѣ ни подкараха по-нататѣкъ. Единъ отъ тѣзи араби бѣше Хамидъ. Докараха ни въ единъ градъ и ни изведоха на пазаря да ни продаватъ, като овце. Купиха всички, останахъ само азъ. . . И Хамидъ ме взе съ себе си. Отъ тогава той постоянно ми наляква за това, че никой не ме купилъ, бие ме и всѣкакъ ме мѣчи. А когато ми се родиха дѣцата — Мохамедъ, Айша и Алимъ — той почна да ги бие и мѣчи, защото ги мразѣше.

— А сега Хамидъ иска да се отърве отъ насъ и рѣши да продаде и дѣцата, и мене на нашия съсъдъ. Но тоя човѣкъ е по-лошъ отъ Хаида. Той ще умори дѣцата ми съ тежка работа . . . Моля ви се, добра госпожо, спасете поне дѣцата ми. Купете ги. Азъ ще бѣда щастлива, защото ще знамъ, че тука никой не ще ги обижда. . .

— Добрѣ, Янимо, — каза трогната Мери, — успокой се . . . Увѣрявамъ те, че ние ще направимъ тѣй, както ти искашъ. . .

(Слѣдва)

Прѣв. Драго Поповъ.

Съ настоящата книжка се изпраща премията-картинка „РИБАРЧЕТА“.